

Johann Bacmeister

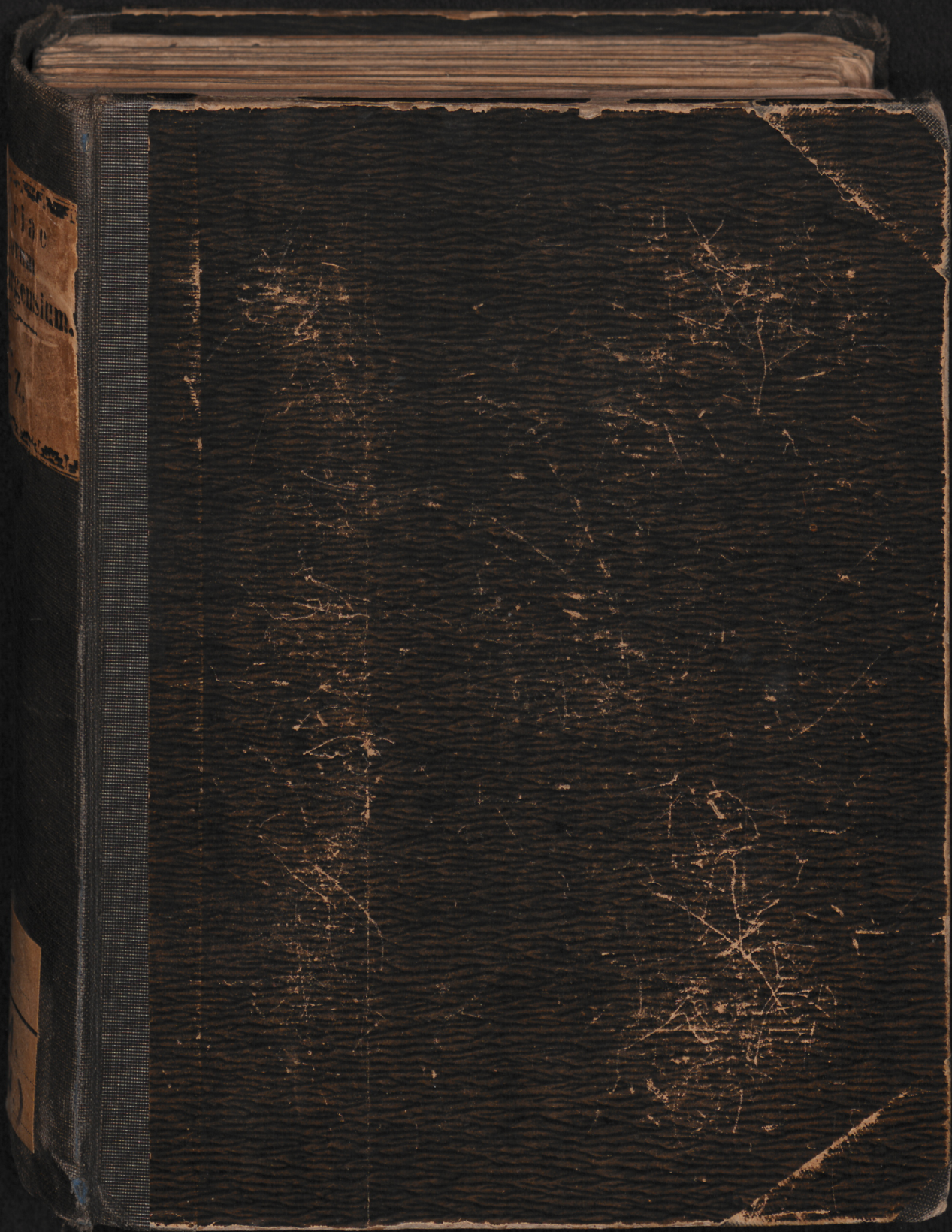
**Programma In Exequiis ... Dn. M. Johannis Posselii Graecae linguae in hac
Academia Professoris ...**

Rostochi[i]: Pedanus, 1623

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn755906411>

Druck Freier Zugang

KL-241(4)¹

Oldendorp: Warhafftige entschul-
dinge. Rostock, 1533

wurde aus dem Band gelöst.

Steht bei Rara -

KL-241. (4.) <SON>

bestrahlt 2000

7
P R O G R A M M A

In Exequijs

CLARISSIMI ET EXCELLENTISSIMI
VIRI

DN. M. JOHANNIS
POSSELI

Græcæ linguæ in hac Academia Professo-
ris eximij & Facultatis Philosophicæ
SENIORIS,

Publicè propositum

RECTORE

IOANNE BACMEISTERO
Phil. & Med. D. & Prof.

Rostochl

Typis Joachimi Pedani Acad. Typog.

ANNO M. DC. XXIII.

kc. 746

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTO-
CHIENSIS,

JOANNES
BACMEISTERUS,
Philosophiæ & Medic.
D. & Professor. P.

Uisquis humanam vi-
tam quocunq; modo ingressus est,
nihil prius vel utilius cogitare po-
test, quam de felici egressu: quo
non tantum ijs malis, quæ copiosis-
sima & gravissima imminet omni-
bus in hac vita liberetur, sed ad eo-
rum, quæ post hanc vitam exspe-
ctamus bonorum plenam perceptionem ac beatam fruitio-
nem perveniat. Id ab initio sui in hanc vitam ingressus pie
ac diligenter fecisse clariss. virum Dn. M. JOHANNEM
POSSELIUM Græcæ linguæ apud nos Professore bene-
meritum, ipsa vivendi series ac tela, quam à prima luce exor-
sus ad extremam usq; pertexuit, luculenter indicat. Cum
enim anno Christi 1565. die 16. Junij seculo proximè præce-
denti, paulo post horam 12. meridianam natus esset, ex patre
Clariss.

Clarissimo & præstantissimo Viro M. JOHANNE POSSE-
LIO Professore, de Græcis literis & hac Academia, in qua
illas publicè magno cum fructu & laude docuit, matre vero
ANNA OLDENBORGIA ex antiquissima hujus civitatis
OLDENBORGIORUM familia, quæ cum ista matrona
exstincta fuit, hanc primam felicis vitæ partem sortitus est.
Licet enim aliena laude gloriari videatur, qui parentes ja-
ctat, nec de suo quidq; honesti addit, tamen si quis ad laudes
parentum suæ quoq; virtutis merita adjiciat, plurimum id
momenti & ad vitæ felicitatem, & ad existimationis glo-
riam, conferre rectissimè judicatur. Majorum gloria poste-
ris lumen est, neq; bona neq; mala eorum, in occulto pati-
tur: Sed posterorum virtus facit, ut majores quoq; non suâ
tantum beatitudine in vitâ floruisse, sed & post mortem in
minoribus ea frui existimentur. Quin etiam ipsius anni,
qui hunc nostrum defunctum terris dedit, ac temporis ratio
non nihil momenti ad vitæ nostræ meditationem, imò longè
plurimum afferre videtur. Si enim florentissimarum civi-
tatum ingentia corpora mutationibus verè fatalibus ita ob-
noxia sunt, ut paulò momento gravissimos casus experian-
tur: quid nobis homunculis quolibet somnio, imo umbrâ
somnia vanioribus expectandum erit? Sed ne ista comme-
moratio parum jucunda hanc nobis vitæ ac mortis com-
mentationem interturbet, ad alteram ejus partem venie-
mus, quæ natum isto anno Dn. POSSELIUM ex infantia
ad pueritiam, ex cunis ad Museum, à maternis uberibus ad
parentis curam ac literarum elementa quasi prima incuna-
bula Musarum traduxit. Ut enim pietatis ac cæterarum
virtutum semina cum lacte materno hausta erant: ita dein-
ceps ad majorem cultum & fructum à patre subigi & augeri
ceperunt. Qui labor fideli ac sollicito parenti sic processit, ut
hunc, à manu & curâ suâ alumnum ac discipulum filium

vix adolescentem idoneum deprehenderet, qui ad publica
subsellia Doctorum itare posset, atq; ex illorum ore hauri-
ret, quæ audientem instruerent, non solum cultu humani-
tatis & copiâ literarum, sed & medicinæ haut vulgari cog-
nitione ornarent. Quam ad præceptoribus usus est viris
per totam Europam longè clarissimis D. HINRICO BRU-
CÆO, D. LEVINO BATTO, D. MATTHIA FLACIO
ILLIRICO, quorum ex ore uti assiduè pendeat, ita nun-
quam nisi doctior ab illis recedebat. Neq; satis id habuit,
aliquamdiu in hac patriâ Academia sedulo ac diligenter stu-
duisse: quin ad alias quoq; sibi eundem censuit, ubi præter
litteras morum quoq; elegantiam ac hominum præcipuè
doctorum noticiam acquirere sibi posset. Placuit antè alias
illustris JULIA, quæ est Helmsteti, quæ tum in magno erat
nomine, ut ne hodie quidem esse desinit, non solum ob Phi-
losophiæ studium ac Linguarum, quod viri clarissimi tracta-
bant, sed & Medicinæ in quo præcipui erant D. JACOBUS
HORSTIUS, qui hunc nostrum filij loco dilexit, eiq; pluri-
ma artis Medicæ arcana privatim domi suæ communica-
vit. Neq; deerat ei D. FRANCISCUS PARCOVIUS, D.
JOHANNES SIGFRIDUS & alij, quorum assiduo & fami-
liari usu eos in hoc studio progressus fecit, idq; brevi spacio
temporis, ut summus in arte Medicâ gradus ei Præceptorum
communi suffragio ac censura illic offerretur. Verum amor
Philosophiæ ac Linguarum, præsertim Græcæ, potior illi fuit,
itaq; ei arrisit, ut anno 1587. in patriam Academiam rever-
sus 3. Id. Octob. à Clariss. & Præstantiss. viro Dn. M. NICO-
LAO GONLEO sanctæ Linguae Professore summos in Phi-
losophiâ honores petijt ac impetravit: quorum præter alios,
habuit competitores viros Clariss. & Excellentiss. honoris
ergò jure meritoq; nominandos D. JOHANNEM BAC-
MEISTERUM, hujus Academiae bene meritum Professo-
rem,

rem, & p. t. Magnificum Rectorem, ac DUNCANUM LID-
DELIUM Scotum, qui non voce tantum publicâ Philoso-
phiam & Medicinam, in hac & JULIA Academia ornavit,
sed & ingenij editis ac doctrinæ monumentis præclarè illu-
stravit. Hactenus in umbrâ Scholarum defunctus noster
in discentium loco versatus erat, nisi quod interdum erudi-
tionis quædam proferret indicia: quæ cum ad Senatus
FLENSBURGENSIS oculos & aures in HOLSATIAM per-
venissent, fecerunt, ut hunc suæ Juventuti, quæ tunc Ludi
literarij Rectorem desiderabat, informandæ præficerent, &
præficerunt quidem, sed industriâ ac fide ejus in hoc officio
non diu gaudere potuerunt. Cum enim sequenti anno pa-
rens ejus vir laudatissimus professionis labores unâ cum
vitâ deposuisset, hic filius illius, non minus literarum Græ-
carum, quibus pater abundabat, quàm cæterarum Faculta-
tum, quas liberis reliquerat, hæres, ut hactenus in studio
literarum vestigia ejus diligenter observarat, ita in officio
Professorio successor futurus ad Academiam revocatur. Ita
ergò, qui ex patre Professore natus hanc primam felicitatis
partem sortitus est, alteram quoq; institutionis, apud paren-
tem, qui & poterat ipse eruditissimus, & volebat sine invidiâ
Præceptor fidelissimus, obtinuit. Sed hoc tertium, quod
succesit & patri & Præceptori, cum sit rarissimum, eò ma-
jori in felicitate habendum puto. Quid? quod ipsum patrem
inperare, atq; ita nomen suum inter eos censerî voluit, qui
πατέρος ἀμείνους & pauci quidem juxta Poëtam inveniuntur.
Cum enim regendæ pueritiæ artem in Flensburgensi officio
ostendisset, Amplifis. hujus urbis Senatus Anno 1605. suam
ei Scholam commisit ac fidem ejus diligentiamq; toto de-
cennio in hujus muneris functione satis superq; depræhen-
dit ac probavit. Si quis apud manes defunctorum sensus est,
de quo Ethnici dubitabant, pater ejus qui solos Academicæ

Professionis labores feliciter sustinuerat, haud dubiè filium
gratulabundus excipiet, quod non tantum parentis laudem
Professoriam æquare, sed & hac Scholastici laboris accessio-
ne superare voluerit. Quartam felicitis vitæ partem reddi-
dit ei Matrimoniū, quod contraxit cum honestissima virgine
Isabe Wedegen Ampl. viri Dn. JOACHIMMI WEDEGEN
p. m. Senatoris gravissimi Filiā, expertus enim est id hone-
stum, fructuosum, jucundum. Honestum fuit, quod ex do-
mo Senatoria, virginem, præter alias opes, formā ac vir-
tute dotatam duxit: fructuosum, quod septenario agmine li-
berorum & quidem masculorū, M. JOHANNIS, JOACHI-
MI, HENRICI, duorum GEORGIORUM ac duorum
MARTINORUM ornatam ac munitam domum habuit,

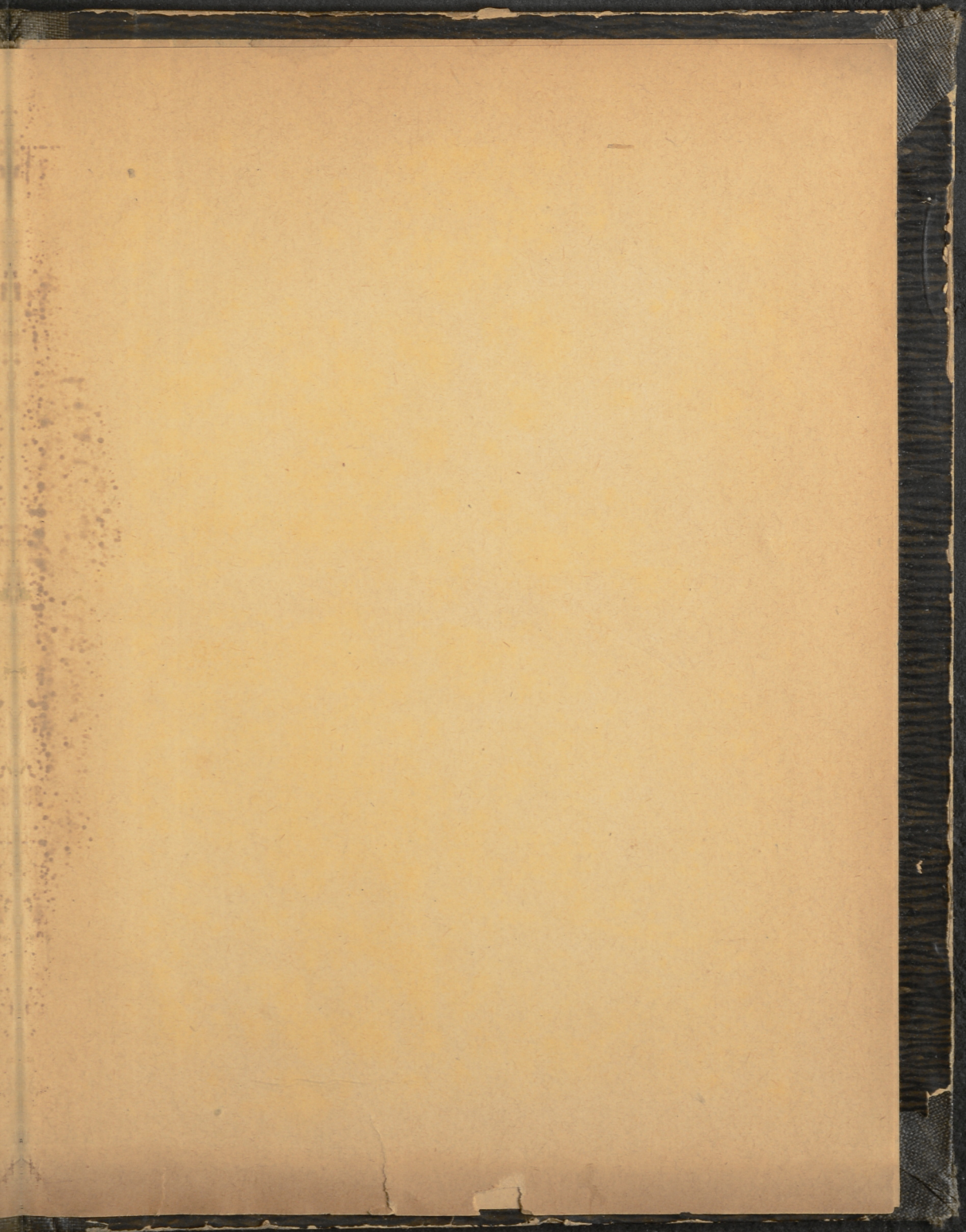
Στήλη γδ οίκων παῖδες εἰσιν ἄρρενες.

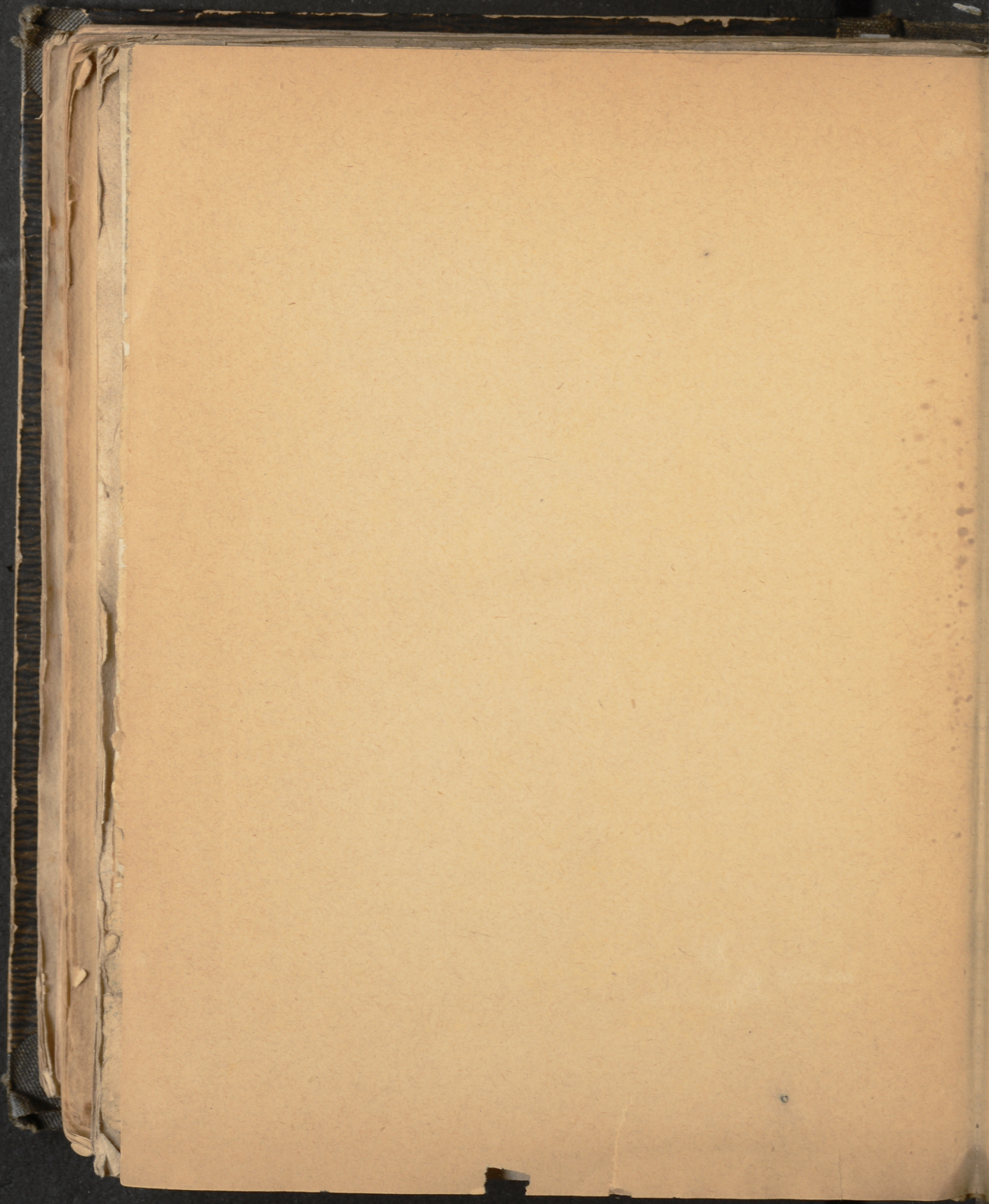
Jucundum deniq;, quod uxore usus commodissimā, & libe-
ris gavissus florentibus vitam egerit: nisi quod, ut sunt hu-
mana, liberorum series aliquantum imminuta sit, cum ex
istis septem in itinere ad alteram vitam, tres patrem ante-
cesserint, eiq; suo obitu nonnihil mœroris attulerint: quod
tamen quatuor adhuc superstites pietatis, virtutis ac bona-
rum literarum diligenti studio facilè discussserunt. Accessit
etiam aliud, quod hanc felicitatis partem, non omninò so-
lidam ac perpetuam defuncto nostro, quippe homini nato
permisit. Cum enim Scholæ senatoriæ præ fuisset Rector,
ut commemoravimus, non sine sanitatis insigni dispendio,
propter curas ac molestias isti loco & officio proprias, Scor-
buto, ante annos non ita multos correptus est, eoq; gravis-
simo morbo in hisce locis maximè ob virium aquarum En-
demio, per aliquot menses lethaliter decubuit. Quod con-
tumax malum cum bonā diætā tum convenienti pharma-
cia tunc temporis ab eo feliciter propulsum esset; tamen
quot-

quotannis sub initium veris & Autumni recrudescere & re-
cidivam facere visum est, ex malâ viscerum affectione ac
dispositione ob quam, ubi malum semel vires cepit, vix ra-
dicitus evelli potest: semina enim quædam relinquuntur,
quæ Scorbutum singulis annis aut pluribus inter labentibus,
pro pravi victus ratione, aut mali magnitudine in visceribus
relicta renovant, non secus quam humorem in vasis parum
finceris reconditum contrahere vitium animadvertimus.
Itaq; à Cacochymica Scorbutici humoris eaq; perenni af-
fluxione, oppresso ac planè prostrato calore nativo omnium
actionum in homine, cum naturalium, tum vitalium & ani-
malium opifice, sensim defunctus noster languidior fieri,
spiritibusq; vividis privari cepit, adeò ut jam per aliquot
menses, nullâ arte, etiam in lectulo molliori, sani hominis
in modum calefcere potuerit, appetitu insuper planè pro-
strato, unde vires omnes detrita, intumescantibus pedibus,
apposito quidem, sed ad partes non unito alimento, livore
& quasi mortis imagine apparente in facie interfectâ ac
planè tremulâ voce, deficiente pulsu cum Syncopis crebris
in mortis discrimen manifestum tandem incidit. Atq; ita,
quam ingressus erat, ante annos 58, vita tanquam statione,
in quam à Deo vitæ autore collocatus fuerat, ejusdem im-
perio atq; jussu, inter conjugis ac liberorum gemitus ac la-
crumas vir eruditus ac modestus ipse sine gemitu pie ac
placidè decessit. Superest ut nos qui viventem amavimus &
coluimus mortuo quoq; officia debita exhibeamus non so-
lum ipsius causa, cui nihil ad felicitatem qua fruitur per nos
accedere potest sed ut nostram viduæ ac liberis relictis con-
dolentiam testemur, ut nos ipsos conditionibus nostræ in-
ejus exemplo admoneamus. Id autem optimè fieri potest,
si exuvias hujus defuncti frequentia nostra ad sepulturam
deduca-

deducamus ac prosequamur, quod omnes Academia nostrae cives ultro facturos licet non dubitemus, tamen eo magis rogamus, monemus & hortamur Dnn. Professores, Doctores, Ecclesiae Pastores ac ministros, deniq; Nobiliss. ac Studiosiss. juventutem, ut ad exsequias hodie media prima in templo Jacobæo frequentes conveniant, erga Facultatis Philosophicæ Seniozem, collegam amicum ac præceptorem, erga viduam ac liberos marito ac parente jam destitutos affectum suum hac ratione declarent, Deumq; rogent, ut vulneri quod hac viri Clariss. morte corpori Academico inflatum est quam primum & quam solidissime medicinam convenientem afferat, ipsamque Academiam ab omni infortunio tueatur ac defendat. P. P. Rostochij die 22. Junij, Anno 1623.

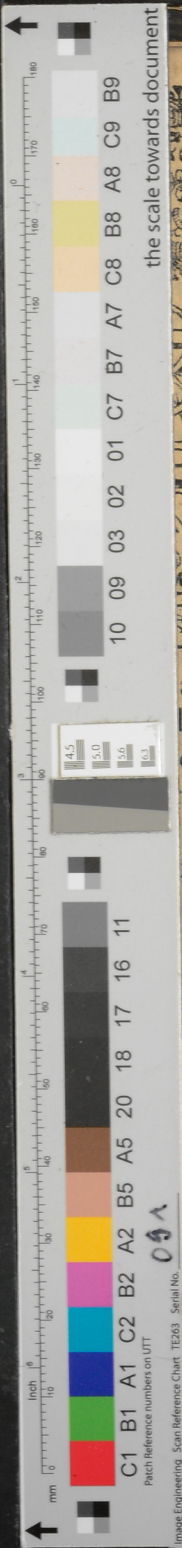

the scale towards document

Quidem diversæ passim Philosophiæ
 circumferuntur descriptiones, quas
 singulas, & recensere, longum; & ad
 rationis, in præsentiarum, libellam re-
 vocare, tædiosum foret. Antiquissi-
 mam ego primâ facio: tanquã à Philo-
 sophorū, quos habemus, Primate la-
 tã, omniumque, rectè philosophanti-
 um, calculò, hactenus approbatã Pla-
 tonis ea est, digna profectò Authore,
 abus tantum voculis, **MEDITATIONE**, puta,
 utatur. Censebat Divinus ille Vir, tantò nos eva-
 des, quantò vivaciùs consideremus mortem. Ne-
 ipso falsus est, cùm, quodcunque in Philoso-
 , circa mortis meditationem reperiamus. Mor-
 , quæ rectam vivendi rationem monstrat, atque
 it, quales esse in morte desideramus. Ea, animum
 quæ à verò nos abducere, aut aliquam, nomini
 m notam inurere possunt. Ea est, quæ do-
 , timorem pellit, tranquillitatem inducit;
 s casuum animum varietates firmat, adversus
 reddit, quando omnia ab eodem impedi-
 tantò paratior sit, sicubi res exiget, statim
 quando est faciendum, statim exire, quo ali-
 ndum, tabernaculo suo. Quæ enim ista mort-
 st, aut socordia, cùm cognati simus DEO, cùm
 terris animal, præter hominem, cognitione.

DE